

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965053952/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Os har toet Daabens Flod,
Sønnens Blod, det gjør Mod.
Hine bare Telt, og rare
Ofrings Kare, som kun vare
Skyggen, da vi saa klar
Manden har.
Halle- Hallelujah!

Nr. 326. - XXXXIII.

1.

Klag dig ikke for Trang paa Drikke,
Alt mens Klippen kun er i Stand:
Skal end Øje hart, hart fordøje
Ørkens Taage og Damp af Sand.
Klag dig &c. &c.

57

2.

Slig til Sorgen: Ja, ja i Morgen.
Hvad, om Bruden blev svag paa Vand.

2, 4: *Daabens Flod*] som modstykke til *Jordanfloden* i 1, 2-3. — 2, 5: *Sønnens Blod*] apposition til *Daabens Flod* ud fra den tanke, at Jesu blod er blandet i dåbens vand, se under nr. 143, 1, 3: det] at være toet på den nævnte måde. — 2, 6: *Telt*] tabernaklet, Israels teltthelligdom, 2. Mos. 26; 36, 8 fig.; *rare*] sjældne, kostbare. — 2, 7: *Kare*] kar. — 2, 6-9: Det gamle Israels ofre og de dertil hørende redskaber var kun *Skyggen*, medens Kristus var *Manden*, som kastede skyggen; se herom under nr. 3, 7, 1-2. — 2, 8: *du*] medens. — 2, 10: *Halle- Hallelujah*] tonen ligger i begge ord på 2. stavelse.

Nr. 326 — XXXXIII. Original. Grundlaget er 2. Mos. 17, 1-6; 4. Mos. 20, 2-11: Moses slår vand af klippen, samt 1. Kor. 10, 4: »Klippen var Kristus, Bagved ligger tanken fra Jub. 4, 14 om det vand, som Kristus giver, og som bliver en kilde med vand, der opvækker til et evigt liv». Gentagelserne: *hart, hart; let, let; dit, dit* må skyldes hensynet til melodien (*Orix*, anf. skr., s. 320). — 1, 1: *Trang paa Drikke*] mangel af drikkevand. — 1, 2: *er i Stand*] er i orden, er til stede. — 1, 3: *hart*] hårdt, smerteligt; *fordøje*] døje, jfr. nr. 82, 2, 9. — 1, 4: *Damp*] der tænkes vel på støv. — 2, 1: *ja, ja i Morgen*] »Ja, ja! Vent blot til i morgen», beroligende eller triumferende henvisning til det kommende. — 2, 2-3: *Hvad, om Bruden blev svag paa Vand o. s. v.*] »Hvad så, om bruden virkelig kom til at mangle vand? Det bliver dog let at glemmes. Den åndelige mening bag dette billede er formentlig den samme som i nr. 226, 10. Men der er noget mindre konsekvent i billedet sammenlignet med v. 3, hvor det ses som givet, at der er vand nok for den, som blot vil tage af det. Udtrykket *svag paa Vand* = født på vand, svarer til *Trang paa Drikke* i 1, 1. Hans *Orix*' opfattelse af *svag paa Vand* som betegnelsen for sørgy (Hvad gør det, om Bruden paa Sejladsen til Brylluppet bliver sørgy, *Analysen og Problemer* I, 1933, s. 314) har det imod sig, at den fører helt

Det er hjemme let, let at glemme,
Strax kun Foden er sat paa Land.
Siig til &c. &c.

3.

See! hvor fryder det Vand, som flyder
Strømmeviis ud af Klippens Slag.
Hast, du Svage, dit, dit at tage,
Hvad kan mørkne saa klar en Dag?
See! hvor &c. &c.

Nr. 327. - XXXIV.

1.

Her vil ties, her vil bies
Her vil bies, o svage Sind!
Vist skal du hente, kun ved at vente
Kun ved at vente, vor Sommer ind.
Her vil ties &c. &c.

hørt fra det billede, som digtet ellers bygger på. Ganske vist møder vi i 2, 4 udtrykket at sætte foden på land. Men hvis dette ikke betyder at komme over Jordensfoden, hvad der jo var tale om i det foregående digt, kan det forstås som et brorsonsk rydlingsbillede, der uheldigt har indstillet sig, idet han skulle tale om at nå himlen, se nr. 182, 6, 5-6, hvor billedet er Brorsons, samt nr. 157, 5, 6; 351, 2, 5; 349, 1, 1-4. — 2, 3: jfr. nr. 336, 1, 7-8. — 3, 2: *Klippens Slag* slaget på klippen.

Nr. 327 — XXXIV. Original. Man lør sikkert med A. D. Jørgensen (H. A. Brorson, 1887, s. 59-59) opfatte digtet som en dialog. Det må med andre ord regnes med til den gruppe inden for *Svane-Sang*, hvor der foreligger en vekseltale uden replikangivelse: nr. 290; 307; 308; 314. — en foretælse, som forklares ved, at Brorson ikke selv er udgiveren, ja ikke engang havde truffet egentlig bestemmelse om digtens udgivelse (se *Fortælle*, s. 29). Det, der taler for denne opfattelse, er først, at der veksles med *du* (v. 1, v. 3, v. 5-6) og *jeg* (3; *mig*, v. 6). Dernæst bliver den, der tiltales med *du*, kaldt *Due* (3, 1; 5, 1; 6, 1), et udtryk, som hos Brorson ud fra Højs. 2, 14; 5, 2 atter og atter betegner bruden (sjælen), se nr. 85, 9, 2; 236, 15, 2; 241, 6, 5; 314, 3, 3; 353, 5, 8, og når der i 8, 1 står *min Due*, må den, der siger det, være brudgommen (Jesus). I v. 4 derimod, hvor der siges *jeg*, kan Jesus ikke være den talende, da ordene: *Lad det nu fryse, lad mig nu gysse*, ikke ville passe i hans mund; her må det da være bruden, der svarer høit. Det samme må gælde v. 2, der hverken har »jeg« eller »due«, men som efter sit indhold — nærmest en indvending — passer som svar til v. 1 og igen får sit svar i v. 3. Digtet er her beskæftiget med nr. 332: *Samtale mellem Brudgommen og Bruden*, og havde Brorson det iagt sidste hånd på *Her vil ties*, ville han formentlig have kunnet bruge samme overskrift og replikbetegnelser som der. Indholdet bliver da følgende: I v. 1 forærer brudgommen sjælen til at være stille og holde ud, hvad der er den eneste vej til at nå igennem til sommeren. V. 2: Bruden svarer med at vånde sig under den strenge vinters sendrægtighed. V. 3: Som opmuntrende svar